

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	<i>Sygnatura akt</i>	<i>III K 951/18</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	P. K. (1)	W dniu 5 maja 2016 r. w W. przy ul. (...) usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do pojazdu marki L. o numerze rej. (...) poprzez wybicie szyby w drzwiach pasażera kostką brukową, jednak z uwagi na załączenie się alarmu	

		<p>nie dokonał tego, przy czym uszkodził również wyświetlacz znajdujący się na desce rozdzielczej oraz drzwi kierowcy od strony wewnętrznej poprzez wgniecenie, czym spowodował straty w kwocie około 20 000 zł na szkodę P. D. oraz (...) S.A., przy czym czynu tego dopuścił się on w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 19 września 2013 r., sygn. akt (...)</p> <p><i>tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</i></p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>W dniu 4 maja 2016 r. P. K. (1), będący już po spożyciu pewnej ilości alkoholu, poszedł do sklepu nocnego w celu kupienia dalszej porcji alkoholu. Przy sklepie spotkał D. R. i A. M.. Mężczyźni razem spożywali alkohol i rozmawiali. Po godzinie 01:00 5 maja 2016 r., poszli w kierunku parku przy ul. (...). Mężczyźni szli ulicą (...) w W., przy czym P. K. (1) szedł za</p>	<p>wyjaśnienia P. K. (1)</p>	<p>k. 98-99, 129-131</p>	

pozostałymi. Na wysokości budynku, w którym znajduje się restauracja (...), stał zaparkowany samochód marki L., numer rejestracyjny (...), należący do P. D.. P. K. (1) podniósł z ulicy kawałek kostki brukowej i rzucił nią w stronę samochodu, uderzeniem powodując wybicie szyby bocznej przedniej od strony pasażera. Po wybiciu szyby, nie otwierając drzwi, P. K. (1) zajrzał do środka i próbował wyrwać nawigację samochodową. Nie mógł jej jednak odczepić, ponieważ była przymontowana na stałe w pojeździe. W samochodzie włączył się alarm. Wszyscy mężczyźni zaczęli uciekać w stronę ulicy (...). Na skutek rzutu kostką brukową uszkodzeniu uległ ekran w monitorze na desce rozdzielczej oraz drzwi od strony kierowcy, które były zarysowane i wgniecione. Wartość szkód powstałych w pojeździe wynosi 20 000 zł. Szkoda została naprawiona w ramach ubezpieczenia auto-casco.

Po odbiegnięciu od samochodu P. K. (1), D. R. oraz A. M. zostali zauważeni i wylegitymowani przez funkcjonariuszy Policji przy budynku znajdującym się przy ul. (...) w W.. Razem z ww. mężczyznami wylegitymowani zostali również D. P., D. L. i Ł.

<p>K., którzy także znajdowali się w tym miejscu. Z uwagi na prowadzone czynności związane z wybitą szybą w samochodzie marki L. funkcjonariusze Policji zatrzymali P. K. (1), D. R. i A. M.. Po zatrzymaniu u A. M. wykryto stężenie 0,51 mg/l wydychanego powietrza (badanie z 03:53), u D. R. 0,67 mg/l (badanie z 04:01), a u P. K. (1) 0,62 mg/l (badanie z 03:44).</p>			
<p>zeznania A. M.</p>	<p>k. 47-49, 348-349</p>		
<p>zeznania D. R.</p>	<p>k. 37-38</p>		
<p>zeznania P. D.</p>	<p>k. 53-55, 286</p>		
<p>dowód rejestracyjny pojazdu marki L.</p>	<p>k. 59-60</p>		
<p>szkic</p>	<p>k. 61</p>		
<p>protokół oględzin pojazdu</p>	<p>k. 3-6</p>		
<p>zeznania P. K. (2)</p>	<p>k. 11-13, 285</p>		
<p>zeznania M. C.</p>	<p>k. 42-45, 285</p>		
<p>protokoły z badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym</p>	<p>k. 8, 18, 27</p>		
<p>protokołu zatrzymania</p>	<p>k. 25, 36,</p>		
<p>1.1.2.</p>	<p>P. K. (1)</p>	<p>w dniach 2/4 maja 2016 r. w W. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki E. (...) o</p>	

		<p>numerze ramy (...) wraz z linką zabezpieczającą, czym spowodował straty w kwocie 1000 zł na szkodę A. R., przy czym czynu tego dopuścił się on w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 19 września 2013 r., sygn. akt (...),</p> <p>tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 2 maja 2016 r. A. R. pożyczył bratu żony rower marki E. (...), numer ramy (...). Po wykorzystaniu szwagier A. R. przypiął rower do stojaka mieszczącego się na zewnątrz kamienicy przy ul. (...) w W., gdzie mieszka A. R.. Rower został przypięty w obecności A. R. i zostawiony na stojaku. Z tego miejsca P. K. (1) zabrał rower wraz z linką zabezpieczającą, wcześniej przecinając ją nożycami. Brak roweru został ujawniony 4 maja 2016 r. około godziny 8:30 przez żonę A. R.. Wartość roweru wynosiła 1000 zł.</p>	wyjaśnienia P. K. (1)	k. 98-99	

P. K. (1) sprzedał rower na bazarze przy ul. (...) w W..			
zeznania A. R.	k. 69-70		
dokumentacja fotograficzna	k. 73		
dokument nabycia roweru	k. 74		
1.1.3.	P. K. (1)	<p>w dniu 01 maja 2016 r. w W. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki D. (...) nr ramy (...) wraz z linką zabezpieczającą, czym spowodował straty w kwocie 1200 zł na szkodę G. G., przy czym czynu tego dopuścił się on w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 19 września 2013 r., sygn. akt (...),</p> <p>tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 1 maja 2016 r. G. G. idąc na Mszę Świętą o godzinie 17 zostawiła przy płocie przed wejściem do Kościoła Matki Bożej Anielskiej	wyjaśnienia P. K. (1)	k. 98-99	

<p>przy ul. (...) w W. rower marki D. (...) o numerze ramy (...). Kobieta zostawiła rower przypięty linką zabezpieczającą do metalowego płotu. W tym czasie P. K. (1) dokonał zaboru roweru wraz z linką zabezpieczającą, uprzednio przecinając tę linkę nożycami. Po powrocie kobiety na miejsce około godziny 18 roweru nie było. Wartość roweru wynosiła 1200 zł.</p> <p>P. K. (1) sprzedał rower na bazarze przy ul. (...) w W..</p>			
zeznania G. G.	k. 79-82, 349		
dokumentacja fotograficzna	k. 84-85		
1.1.4.	P. K. (1)	w dniu 27 kwietnia 2016 r. w W. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru marki T. (...) nr ramy (...) wraz z linką zabezpieczającą, czym spowodował straty w kwocie 1500 zł na szkodę S. K., przy czym czynu tego dopuścił się on w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 19 września 2013 r., sygn. akt (...),	

		<i>tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.</i>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 26 kwietnia 2016 r. S. K. korzystał ze swojego roweru marki T. (...), numer ramy (...). Wieczorem tego dnia zostawił go na klatce schodowej na parterze w bloku przy ul. (...) w W., w którym mieszkał. Rower został zabezpieczony poprzez zapięcie ramy roweru z tylnym kołem. Następnego dnia około godziny 13, S. K. wychodząc do pracy widział rower w miejscu, gdzie został zostawiony. Przed powrotem S. K. z pracy około godziny 18 rower został zabrany z klatki schodowej przez P. K. (1). Dokonał on zaboru roweru, zaś linkę zabezpieczającą przeciął nożycami i również zabrał. Wartość roweru wynosiła 1500 zł.</p> <p>P. K. (1) sprzedał rower na bazarze przy ul. (...) w W..</p>	wyjaśnienia P. K. (1)	k. 98-99	
zeznania S. K.	k. 89-90, 348		
informacje gwarancyjne	k. 91		
P. K. (1) urodził się (...) w W., jest kawalerem, nie ma dzieci. Jest osobą wielokrotnie karaną, w	dane osobopoznawcze	k. 230	

<p>tym za zniszczenie mienia, tj. przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 19 września 2013 r., sygn. akt (...) oraz kradzieże z włamaniem, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. na karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 19 grudnia 2012 r., sygn. akt (...). Kara orzeczona wyrokiem o sygn. akt (...) została przez P. K. (1) odbyta od 26 maja 2015 r. do 20 stycznia 2016 r.</p>			
<p>informacja z KRK</p>	<p>k. 532-534</p>		
<p>opinia</p>	<p>k. 247</p>		
<p>informacja o pobytach i orzeczeniach</p>	<p>k. 249-250</p>		
<p>P. K. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Rozpoznano u niego zespół uzależnieniowy spowodowany używaniem kilku substancji, przebyte zaburzenia psychotyczne oraz zaburzenia osobowości. Mógł on rozpoznać znaczenie swoich czynów i pokierować swoim postępowaniem. Może on prowadzić obronę w</p>	<p>opinia sądowo-psychiatryczna</p>	<p>k. 148-151</p>	

sposób samodzielny i rozsądny.			
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	wyjaśnienia P. K. (1)	W toku dochodzenia P. K. (1) przyznał się do zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia, w który opisał okoliczności zaboru rowerów pod koniec kwietnia i na początku maja 2016 r. oraz czynności podejmowane wobec samochodu L.. Przed Sądem wskazał, że nie przyznaje się do zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień. Podniósł, że zaprotokołowane w dochodzeniu wyjaśnienia nie są jego oraz	

że został przymuszony przez funkcjonariuszy do podpisania protokołu (wyjaśnienia oskarżonego – k. 98-99, 129-131, 256-257)

Należy wskazać, że wyjaśnienia złożone w toku dochodzenia w przeważającej mierze pokrywają się z treścią zeznań świadków. Wyjaśnienia i zeznania różnią się jedynie nieznacznie co do personaliów osób, z którymi P. K. (1) spożywał alkohol w okolicach sklepu, alkoholu jaki był spożywany, jak również w kwestii koloru jednego z rowerów. Rozbieżności te nie mogą jednak prowadzić do uznania początkowych wyjaśnień oskarżonego za niewiarygodne.

Sąd nie znalazł podstaw do przyjęcia za wiarygodne twierdzeń oskarżonego, z których wynika, że został przymuszony w dochodzeniu do podpisania protokołu z wyjaśnieniami określonej treści. Oskarżony nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które mogłyby świadczyć o nieprawidłowym przebiegu podjętych czynności. Za potwierdzające tezę oskarżonego o przymuszeniu do złożenia wyjaśnień tej treści nie mogą zostać uznane zeznania D. R. złożone

		<p>przez Sądem. Zauważyć należy bowiem, że wyjaśnienia oskarżonego złożone zostały 6 maja 2016 r. po południu, zaś zeznania D. R. dotyczyły chwili zatrzymania w godzinach porannych 5 maja 2016 r. D. R. nie miał wiedzy o tym w jaki sposób przeprowadzone zostało przesłuchanie oskarżonego dzień później. Daje to podstawę do twierdzeń, że początkowe wyjaśnienia oskarżonego odzwierciedlają właściwy przebieg wydarzeń.</p>
zeznania A. M.	<p>Za wiarygodne Sąd uznał zeznania A. M.. Świadek szczegółowo opisał wydarzenia z wieczora z 4 na 5 maja 2016 r. Zeznania nie zawierają zasadniczych sprzeczności z początkowymi wyjaśnieniami oskarżonego oraz początkowymi zeznaniami D. R.</p>	
zeznania D. R.	<p>Sąd dał również wiarę zeznaniom D. R. złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Zeznania te są zbieżne z zeznaniami A. M. oraz początkowymi wyjaśnieniami oskarżonego. W postępowaniu przed Sądem D. R. zmienił wcześniejsze zeznania, w których stwierdził, że to oskarżony wybił szybę w pojeździe L. i zeznał, że</p>	

	<p>nie wie, kto to zrobił. Depozycji świadka w tym zakresie nie można jednak uznać za wiarygodne. Zostały one złożone długo po zdarzeniu, na co powoływał się sam świadek. Zeznania złożone przed Sądem odbiegają też od zeznań A. M. i początkowych zeznań samego oskarżonego. Zauważyć należy również, że D. R. nie przedstawił żadnych argumentów, które mogły dać podstawę do przyjęcia, że uczestnicy zdarzenia byli przymuszeni do złożenia zeznań albo wyjaśnień o określonej treści. Prowadzi to do wniosku, że za wiarygodne uznać należy zeznania świadka złożone w toku dochodzenia, zaś depozycje złożone przed Sądem ocenić trzeba jako niewiarygodne.</p>	
zeznania P. K. (2) i M. C.	<p>Za wiarygodne uznać trzeba zeznania M. C. i P. K. (2). Są oni funkcjonariuszami Policji, którzy podejmowali czynności po wybiciu szyby w samochodzie L.. Zeznania te dotyczą jednak przeprowadzanych czynności, a nie samego momentu popełnienia czynu.</p>	
zeznania P. D.	<p>Zeznania P. D. były wiarygodne, chociaż dotyczyły kwestii uszkodzeń zaistniałych w pojeździe oraz czynności podejmowanych przez</p>	

	funkcjonariuszy Policji po stwierdzeniu wybicia szyby. Zeznania nie odnosiły się do chwili popełnienia czynu.	
Zeznania: A. R., S. K. oraz G. G.	Sąd za wiarygodne uznał również zeznania S. K., G. G. i A. R., chociaż stwierdzić trzeba, że pokrzywdzeni nie widzieli chwili zaboru ich rowerów. Zeznania te opisywały fakt zaboru mienia, które zostało pozostawione we wskazywanych przez nich miejscach. Wszyscy świadkowie udowodnili jednak innymi dowodami, że rowery, o których zeznawali, były wcześniej w ich posiadaniu.	
opinia sądowo-psychiatryczna	Sąd uznał opinię sądowo-psychiatryczną za rzetelną i jasną. Nie było ona również kwestionowana przez strony.	
Protokoły: zatrzymania, badania stanu trzeźwości, oględzin, dokumenty złożone przez pokrzywdzone osoby	Sąd za wiarygodne uznał dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, ponieważ nie budziły one wątpliwości i nie były kwestionowane przez strony.	
informacja z KRK	Dokument urzędowy	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz		

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I-II	P. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 279 § 1 k.k., kto kradnie z włamaniem, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. Pierwszym znamieniem kradzieży z włamaniem jest zabór mienia w celu przywłaszczenia, co wynika z użycia w art. 279 § 1 k.k. pojęcia „kradnie”. Drugim jest włamanie, oznaczające zachowanie			

polegające na usunięciu przeszkody stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu i sprowadzające się do nieposzanowania wyrażonej przez dysponenta rzeczy woli zabezpieczenia jej przed innymi osobami (M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] A. Zoll [red.], Kodeks karny. Komentarz, Lex 2016). Za zabezpieczenie uznać należy m.in. szyby znajdujące się w zamkniętych drzwiach (tamże). W orzecznictwie przyjmuje się, że za przykład kradzieży z włamaniem uznać trzeba wybicie szyby w samochodzie i zabór znajdujących się w nim rzeczy (wyrok Sądu Najwyższego z 11 czerwca 1985 r., sygn. akt III KR 185/85). W tych okolicznościach stwierdzić trzeba, że działanie podjęte przez oskarżonego, a polegające na wybiciu szyby i próbie wyjęcia z wnętrza samochodu nawigacji zmierzało do popełnienia kradzieży z włamaniem. Czyn nie został jednak dokonany z uwagi na trudności z wyrwaniem nawigacji, która była przymontowana we wnętrzu pojazdu. W tej sytuacji oskarżonemu przypisać należało jedynie usiłowanie. Zgodnie bowiem z art. 13 § 1 k.k., odpowiada za usiłowanie, kto

w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Zachowanie oskarżonego wypełnia zatem znamiona usiłowania kradzieży z włamaniem. Zauważyć należy jednak, że wskutek rzucenia w pojazd kawałkiem kostki brukowej, co miało umożliwić oskarżonemu dostanie się do jego wnętrza, wyrządzone zostały szkody w postaci zbitej szyby, uszkodzenia monitora na desce rozdzielczej oraz wgniecenia i porysowania od wewnątrz drzwi od strony kierowcy. Powstałe szkody mają wartość 20000 zł. Co prawda zasadniczo kradzież z włamaniem konsumuje przestępstwo uszkodzenia mienia, jednak w przypadku gdy istnieje wyraźna dysproporcja w wysokości szkody wyrządzonej przez włamanie oraz wysokości szkody wyrządzonej kradzieżą, przyjmuje się zbieg kumulatywny przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i 288 § 1 k.k. (M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas [w:] A. Zoll [red.], Kodeks karny. Komentarz, Lex 2016). Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, bowiem samo usiłowanie kradzieży z włamaniem nie spowodowało wyrządzenia jakichkolwiek szkód, zaś

na skutek czynności włamania doszło do zaistnienia szkody w wysokości 20 000 zł. Uzasadnione było zatem zakwalifikowanie popełnionego czynu jako przestępstwa z art. 13 § 1 w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Przypomnieć należy, że przestępstwo kradzieży z włamaniem może zostać popełnione jedynie w zamiarze bezpośrednim, zaś zniszczenie mienia zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Powyższy czyn, z uwagi na celowe działanie sprawcy, który podniósł z ulicy kawałek kostki brukowej i rzucił nią w samochód, a następnie zajrzał do jego środka i próbował wyciągnąć nawigację, ocenić należy za w całości popełniony z zamiarem bezpośrednim.

Zaproponowaną kwalifikację prawną czynu opisanego w punkcie I wyroku uzupełnić jednak należało o art. 64 § 1 k.k., w którym uregulowano recydywę szczególną podstawową. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany,

sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Podkreślić trzeba bowiem, że oskarżony był już karany za przestępstwo podobne w rozumieniu art. 115 § 3 k.k., tj. przestępstwo z art. 288 § 1 k.k., za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. z 19 września 2013 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta została wykonana w okresie od 26 maja 2015 r. do 20 stycznia 2016 r. Czyny zarzucane oskarżonemu w niniejszym postępowaniu zostały zatem popełnione w okresie 5 lat od wykonania zasądzonej kary. Przestępstwo uszkodzenia mienia popełnione może być tylko umyślnie, wobec czego spełniona jest również ta przesłanka wynikająca z art. 64 § 1 k.k. W tej sytuacji kwalifikację prawną czynu należało uzupełnić o art. 64 § 1 k.k.

Oskarżonemu zarzucono również popełnienie trzech kradzieży. Zgodnie z art. 278 § 1 k.k., kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Do przypisania tego

przestępstwa konieczne jest stwierdzenie zaboru cudzej rzeczy ruchomej. Z zaborem mamy do czynienia wówczas, gdy sprawca wyjmuje przedmiot kradzieży spod władztwa osoby uprawnionej wbrew jej woli (J. Lachowki [w:] V. Konarska-Wrzosek [w:] Kodeks karny. Komentarz, Lex 2020). Mając to na uwadze stwierdzić trzeba, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynów opisanych w punktach od 2 do 4 części wstępnej wyroku. Oskarżony dokonał zaboru cudzych rowerów. Dokonał tego w celu przywłaszczenia, bowiem po dokonaniu zaboru sprzedał je na bazarze przy ul. (...) w W.. Bezsporne jest również popełnienie wszystkich kradzieży rowerów z zamiarem bezpośrednim, bowiem każdorazowo oskarżony dążył do zaboru mienia usuwając linkę zabezpieczającą przed kradzieżą. Usunięcia linki nie można jednak ocenić jako włamania, bowiem włamanie musi umożliwić wejście do zabezpieczonego pomieszczenia (J. Lachowki [w:] V. Konarska-Wrzosek [w:] Kodeks karny. Komentarz, Lex 2020). Nie następuje to w sytuacji kradzieży roweru po uprzednim przecięciu zapięcia.

W przypadku wszystkich kradzieży opisanych w punktach od 2 do 4 części wstępnej wyroku aktualne było uzupełnienie kwalifikacji prawnej o art. 64 § 1 k.k. Jak stwierdzono powyżej, oskarżony został skazany za zniszczenie mienia, tj. przestępstwo przeciwko mieniu z rozdziału XXXV kodeksu karnego, na 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył od maja 2015 r. do stycznia 2016 r. Popelnione kradzieże nastąpiły zatem w okresie 5 lat od odbycia kary za umyślne przestępstwo podobne.

Przypisane oskarżonemu kradzieże stanowiły ciąg przestępstw, o którym stanowi art. 91 § 1 k.k. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Jak stwierdzono w orzecznictwie, ustalenie, że przestępstwa

popelnione zostały w ramach ciągu przestępstw obliguje Sąd do przyjęcia tej konstrukcji prawnej wraz z konsekwencjami określonymi w tym przepisie (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 czerwca 2006 r., sygn. akt II AKa 173/06). Dla przypisania ciągu przestępstw konieczne jest, aby popelnienie czynów nastąpiło w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności. Przesłanką ciągu przestępstw jest też to, aby ten sam przepis ustawy stanowił podstawę wymiaru kary za poszczególne przestępstwa, gdyby były one odrębnie sądzone (J. Lachowki [w:] V. Konarska-Wrzosek [w:] Kodeks karny. Komentarz, Lex 2020). Taka sama sposobność obejmuje układ okoliczności, w których sprawca dokonuje przestępstwa; to okoliczności stwarzające możliwość popelnienia przestępstwa, sprzyjające jego popelnieniu, zespół okoliczności zewnętrznych leżących najczęściej poza ustawowymi znamionami czynu zabronionego (J. Lachowki [w:] V. Konarska-Wrzosek [w:] Kodeks karny. Komentarz, Lex 2020).

W niniejszej sprawie, w zakresie czynów z punktów od 2 do 4

części wstępnej wyroku, wszystkie przesłanki ciągu przestępstw zostały spełnione. Czyny te zostały popełnione w odstępach maksymalnie 4-dniowych, zaś pomiędzy pierwszym a ostatnim zachowaniem upłynął tydzień. Czyny zostały zatem popełnione w krótkich odstępach czasu. Nie budzi również wątpliwości, że sprawca przy ich popełnieniu wykorzystał taką samą sposobność. Wszystkie kradzieże zostały popełnione przy użyciu nożyc, które sprawca wykorzystał do przecięcia linki zabezpieczającej. Każdy z rowerów został zabezpieczony zapięciem, które zostało usunięte przez oskarżonego. Żaden z rowerów nie znajdował się pod bezpośrednią pieczęą właściciela. Dodatkowo zauważyć trzeba, że wszystkie kradzieże wyczerpywały znamiona tego samego przepisu kodeksu, tj. art. 278 § 1 k.k. W tych okolicznościach należało uznać, że przestępstwa zostały popełnione w ciągu przestępstw.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
---	---------------------------------------	--	--

Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
P. K. (1)	I-III	I-III	Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 k.k. Mając na uwadze treść art. 11 § 3 k.k., zagrożenie karą za pierwszy z popełnionych czynów wynikało z art.

279 § 1 k.k. i wynosiło od roku do 10 lat pozbawienia wolności, zaś z uwagi na treść art. 64 § 1 k.k. górna granica możliwej do orzeczenia kary wynosiła 15 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając karę za czyn przypisany w punkcie I wyroku, stopień winy oskarżonego ocenić należało jako wysoki. Oskarżony popełnił czyn w zamiarze bezpośrednim, a jego motywacją było osiągnięcie korzyści majątkowej. Oskarżony miał świadomość swojego negatywnego postępowania, bowiem był już wielokrotnie karany, w tym za dwie kradzieże z włamaniem, za co wymierzono mu karę łączną roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności. Popelnione przestępstwo wyrządziło również szkody majątkowe, które ocenione zostały na 20000 zł.

Dokonując oceny społecznej szkodliwości czynu, mając na uwadze treść art. 115 § 1 k.k., szkodliwość tą ocenić trzeba jako średnią. Sprawca nie godził bowiem w dobra najważniejsze, jakimi są życie i zdrowie ludzki, a jego celem był zabór mienia. Sposób działania sprawcy i okoliczności popełnienia

czynu, jak również motywacja sprawcy dają podstawę do twierdzenia, że czyn został popełniony z niskich pobudek. Istotna była również wysokość wyrządzonej szkody.

W tych okolicznościach, Sąd na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył sprawcy karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta nie przekroczy stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Uwzględnia ona również konieczność prewencji indywidualnej, zwłaszcza w sytuacji uprzedniej wielokrotnej karalności oskarżonego. Będzie ona również sygnałem dla społeczeństwa, że popełnianie przestępstw wiąże się z właściwą reakcją karną.

Stosownie do art. 278 § 1 k.k., wymiar kary za kradzież kształtuje się od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na zaistnienie ciągu przestępstw, na podstawie art. 91 § 1 k.k., Sąd mógł wymierzyć karę do górnej granicy zwiększonej o połowę, tj. do 7,5 roku pozbawienia wolności. Wymierzając karę za ciąg przestępstw przypisany w punkcie II wyroku, Sąd podobnie do czynu z punktu I ocenił winę i stopień społecznej szkodliwości czynów,

zatem argumentacja dotycząca kary wymierzonej w punkcie I wyroku pozostaje aktualna. Pomimo że oskarżony dokonał przestępstw składających się na ciąg w inny sposób, to tożsama była jego motywacja i wina. Zauważyć należy jednak, że przy kradzieży z włamaniem sprawca dokonał wtargnięcia do zamkniętego samochodu, zaś kradzież rowerów nastąpiła bez naruszenia zamkniętej przestrzeni poszkodowanych. Daje to podstawę do wymierzenia oskarżonemu, na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., kary 1 roku pozbawienia wolności.

Stosownie do art. 91 § 2 k.k., jeżeli sprawca w warunkach określonych w art. 85 § 1 k.k. popełnia ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, sąd orzeka karę łączną, stosując odpowiednio przepisy tego rozdziału. Popęlnienie przypisanych oskarżonemu przestępstw w warunkach określonych w art. 85 § 1 k.k. dawało Sądowi podstawę do wymierzenia kary łącznej. W obu przypadkach wymierzono bowiem karę pozbawienia wolności, a przestępstwa zostały popełnione przed wydaniem wyroku skazującego.

			<p>Przy wymiarze kary łącznej Sąd miał na uwadze ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami, który należy rozumieć jako podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 2 lipca 1992 r., sygn. akt II AKr 117/92). Przestępstwa zostały popełnione na przestrzeni 1,5 tygodnia, wszystkie były występkami przeciwko mieniu, zaś motywacja sprawcy – osiągnięcie korzyści majątkowej – była tożsama. Dało to podstawę do połączenia kar za zbiegające się przestępstwa przy wykorzystaniu zasady asperacji, jednak bliżej zastosowania zasady absorpcji. W tej sytuacji Sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 w zw. z art. 86 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.</p>
P. K. (1)	V	V	<p>Zgodnie z art. 46 § 1 k.k., w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody</p>

			lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. W punkcie V wyroku Sąd na podstawie tego przepisu zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych kwoty stanowiące równowartość skradzionych rowerów. Sąd nie zasądził odszkodowania na rzecz pokrzywdzonej P. D., ponieważ jej szkoda w pojeździe została pokryta w ramach ubezpieczenia AC, a pokrzywdzona nie udowodniła powstania innej szkody.
5. <i>Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6. <i>inne zagadnienia</i>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			

7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VI	<p>Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. Ł. kwotę 3 192 (trzy tysiące sto dziewięćdziesiąt dwa złote) tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym. Ustalając wysokość należnego wynagrodzenia z tego tytułu Sąd miał na względzie fakt, iż § 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu utraciły moc w dniu 28 grudnia 2022 roku w związku z opublikowaniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 roku, sygn. akt SK 78/21, w którym to Trybunał stwierdził, że są one niezgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że wskazane w nich stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru.</p>	

VII	Sąd zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania, jak również nie wymierzył mu opłaty. Podstawę prawną tego rozstrzygnięcia stanowi przepis art. 624 § 1 k.p.k. Oskarżony jest obecnie osobą pozbawioną wolności. Nie pracuje i nie posiada żadnego majątku.	
7. Podpis		